

stres første Regering, Regeringen af 1901. Naar Ordføreren for Reformpartiet, „de 27“, forleden syntes saa forfærdet over, at den nye Regerings Parti, det radikale Venstre, vilde samarbejde med Socialdemokratiet, fordi vi havde den socialistiske Stat paa vort Program, saa forekommer denne Forfærdelse mig noget mærkelig; før 1901 havde nemlig det samme Reformparti ikke noget imod at samarbejde med detsamme socialdemokratiske Parti, som dog ogsaa paa det Tidspunkt havde den socialistiske Stat paa sit Program. Vor Stilling til den Sag er akkurat den samme nu, som den var den Gang, og derfor forekommer hans Forfærdelse mig, som sagt, mindre heldigt anbragt.

Men naar man fra den Side har saa travlt med at tale om Ansvar, har det sikkert til Dels sin Grund i, at det tidligere Regeringsparti ikke altid har handlet som et Parti under Ansvar. I saa Fald vilde til Eksempel Alberti-Affæren neppe have naaet det uhyggelige Omfang, den fik. Det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) syntes i Gaar meget misfornøjet med, at Oppositionen havde været saa stærk i sine Angreb i Anledning af Alberti-Affæren; han syntes, vi ligesom havde raabt for højt, saaledes at man i Udlandet i højere Grad, end ønskeligt var, var bleven opmærksom paa hele denne Misère. Det var under ret stærk Tilslutning fra flere Sider her i Salen, at det ærede Medlem fremsatte denne Udtalelse. Ja, det kan gerne være, at der er raabt højt i den Sag, men det have de Herrer, som raabte, ikke Skylden for. Derimod have de, man raabte til, Skylden, fordi de ikke vilde høre. Det kan ikke nytte at hviske, naar man staar overfor en, som agerer tunghør; saa er man nødt til at raabe saaledes, at han kan høre det. Det var jo saadan en Tid lang, at man fra det daværende Regeringspartis Side søgte at undgaa den Kritik, og da man ikke kunde det, forsøgte man her i Salen at kvæle den i Latter. Det var ret høje Latterudbrud, der lød, den Gang Kritikken imod den daværende Justitsminister blev fremsat, og da man saa heller ikke længer kunde klare sig paa den Maade, gik man til brutalt at forhindre enhver Fortsættelse af Kritikken. Det er derfor, denne Sag har vakt større Opmærksomhed i Udlandet, end maaske heldigt var. Er der raabt højere op om denne Sag, end man maaske kunde ønske, saa er det de Herrer, som ikke vilde tage Hensyn til Kritikken, der have Skylden for, at Kritikken har

været saa højstemt og er fortsat saa længe og har faaet det Omfang, den fik.

Men mærkede man under Alberti-Affæren ikke noget til, at Regeringen følte sig i særlig Grad tyngt under Ansvar, saa kan det ogsaa paa mange andre Omraader siges, at det har vist sig, at man ikke har været sig sit Ansvar bevidst. Jeg skal her nævne blandt andet en Række Udnævnelser, der have fundet Sted. Jeg skal ikke komme ind paa Enkeltheder, men det gælder jo mangfoldige, lige fra vigtige Direktørposter og Amtsforvalterembeder til alle de utallige Embeder, som bleve oprettede ved Skattelovene. De synes i alt væsentligt at være blevne besatte efter det bekendte Princip, som en gammel, nu afdød Venstrepolitiker gjorde sig til Talsmand for: at vore egne Hunde skulle gnave vore egne Ben. Ved at vælge dette Princip er man sikkert i mange Tilfælde kommen til at gribe fejl og har foretaget Udnævnelser, som viste, at Ansvar, ved disse Udnævnelser i alt Fald ikke har været særlig tyngende for dem, som foretog Udnævnelserne.

Det skal derfor glæde mig, om den nye Regering paa dette Omraade vil foretage en Forandring, som det alt er bebudet, og jeg vil henstille til Regeringen, at den ikke lader sig skræmme tilbage af den Knurren, der aabenbart vil lyde fra adskillige baade i og udenfor denne Sal. Regeringen skal ikke blive angst for denne Knurren, thi den har ikke længere den Tilslutning ude blandt Vælgerne, som den havde tidligere. Det er jo saadan, at tidligere Regeringer ved disse mange Udnævnelser have faaet mange ude omkring i Landet til altid at være parate til at tale Regeringspartiets Sag; selv om det var aldrig saa meningsløst at tage Regeringen i Forsvar, have de vedkommende altid følt det som en Forpligtelse at gøre det. Men det er efterhaanden gaaet op for Vælgerne, at denne Tagen-i-Forsvar havde andre Aarsager end rent politiske. Det viste sig allerede ved sidste Valg, at Vælgerne i stort Antal havde vendt sig bort fra det tidligere Regeringsparti, og hvis den nye Regering vil tage fat, som den har lovet, tror jeg, at dette Arbejde overalt vil blive hilst med den største Tilfredshed. Jeg henstiller, som sagt, til den nye Regering, at den tager kraftigt fat paa de Omraader, den har nævnt, navnlig med Hensyn til Udrensnings. Skal man rykke Brændenælder op med Rod, skal man helst tage med fast og kraftig Haand om Toppen, ellers risikerer man let selv at brænde Fingrene.